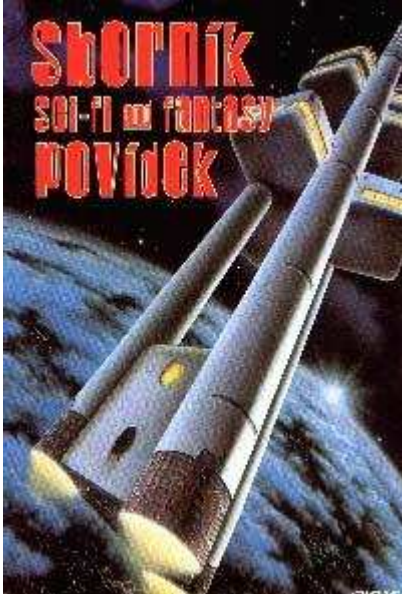

Sborník sci-fi and fantasy povídek - Kočas 2001 - ed. BRONEC Michael

Ondřej Jireš - 28.7.2001

Sborník Kočas 2001 obsahuje SF povídky českých autorů. Byl vydán ku příležitosti jubilejního 20. Parconu, který se konal na začátku července. Objevil se i "zdarma" v materiálech conu. Zbytek nákladu se záhy objeví i na pultech knihkupectví. Řada povídek pochází z nižších míst CKČ či jiných soutěží, některé jsou však napsány přímo pro tento Kočas.

Nejnovější sborník českých SF povídek otevírá povídka Keran, která vynesla roku 1999 Ivaně Kuglerové titul Lady řádu fantasy za vítězství v soutěži O nejlepší fantasy. Ivana má v oblíbě tajemné příběhy, kde si čtenář musí něco domyslet. Takový je právě nejen Keran, ale ještě více její druhá povídka Belith. Stane se mi málokdy, že si nějakou povídku raději přečtu několikrát, abych se přesvědčil, zda jsem opravdu pochopil to, co nám autor chtěl říci. Myslím, že obě povídky se u čtenářů setkají s pozitivními ohlasy.

Jana Rečková pro tuto sbírku napsala novou povídku - sci-fi. Mnoho čtenářů má dílo Jany Rečkové rádo. Mně osobně však příliš nesedí právě její sci-fi tvorba. Neříkám, že je to špatné, to ne, ale zhodnocení této povídky raději nechám na vás.

O mnoho více se mi líbila povídka Pavla Renčina, která vypráví o novináři, píšícím reportáž o sebevraždách na Nuselském mostě. Dovolím si citát:

*... Napráhl jsem ruku: "Jakub. Neviděli jsme se už někde?"
Mou ruku nepřijala. Loupla po mně očkem, jakože mě má přečteného:*

"Možná. Když myslíš, Jakube, a kde by to mělo bejt?" Na ukazováček pravé ruky si namotávala pramínek hustých vlasů a hlavu naklonila trochu na stranu.

Vynadal jsem si. To neměl být laciný trik nehodný mé úrovně, opravdu jsem ji už někde viděl, ale kde? O sekundu později jsem si vzpomněl. Cítil jsem se zvláštně.

"Nejmenuješ se náhodou Kristýna Benešová?"

Nechápavě kývla.

Zapátral jsem v paměti "Narozená v Berouně, vyučená krejčová, jedno dítě - chlapec?"

Její výraz se změnil, nezmatelně přikývla.

"-a jsi pět let mrtvá."

Sklopila oči, trochu zmateně sáhla do kabelky a vytáhla zrcátko. Začala si upravovat make-up. Prsty se jí lehce třásly...

Tenhle krátký příběh by se jistě velmi hodil i do antologie "Je dobré být mrtvý", která vyšla letos v lednu. Editor Michael Bronec do sbírky zařadil ještě jednu Renčinovu povídku. Vzpomínky delfína by se možná hodily více do knížky o zvířátkách. To trochu přeháním, ale svádí mě k této úvaze hlavní hrdinové povídky - delfíni.

Edita Dufková nám povypráví o ďáblovi, který se nespokojí pouze s jednou duší, jako většina jiných ďáblů, ale rovnou s třiceti miliardami. Nejde však o žádný faustovský příběh, to bych vás nerad mátl. Povídka postrádá jakoukoliv akci i spád, přesto se bude líbit většině.

Nově vysvitnuví naděje české SF - Martin Kolář - má ve sborníku povídky hned dvě. Docela úspěšný rok pro nováčka, nemyslíte? Ta první je o Tommy Brownovi. Nebudu vám to tajit - je to Bůh. Nejdřív se jen tak toulá vlastním světem, než potká Johna, který mu pomůže pochopit, že nejen rybníček se sedmi kachnami v každém Ústředním parku v každém městě a déšť, přicházející přesně v jeden a půl hodinových intervalech, asi nejsou zcela v pořádku. Opravdu povedená humorná povídka. Ta druhá se točí kolem jednoho tajemného podchodu a napsů na jeho zdech. Obě patří mezi nejlepší v této sbírce.

Sám editor do sborníku propašoval i svůj kousek. Povídku Spisovatelé mohl ale spolehlivě použít jako prolog či epilog. Je o dvou mužích, kteří lamentují nad neprodávajícími se knihami - jednoduše nás seznamují se situací, jaká u nás ohledně SF knih opravdu panuje.

Z tolkienistické soutěže O lahvičku miruvoru si loni odnesla první místo sci-fi povídka Miloslava Lince CK SS. Vypráví o cestovní kanceláři, která vás dopraví do vysloveně exkluzivních míst. Nyní se cestovní kanceláři

podářilo zajistit linku do Středozeemě. Jak to skončí, už se dočtete sami. Ač není tato povídka nijak slabá - a to určitě není, přesto ukazuje na nepřilíš valnou úroveň soutěže. V jiných (například v CKČ určité) by se asi nedostala ani na stupně vítězů. Ono je ostatně velmi těžké vymyslet něco alespoň trochu smysluplného, aby se to hodilo ke Středozeemí.

Martin Koutný mě svou povídkou Trup kuřít, ústa lvová, chtivost bazilíščí příjemně překvapil. Další variace na starou ohranou písničku o stroji času byla pojata poměrně originálně s pěkným závěrem, který je sice naprosto jednoznačný, ale čtenář si ho přesto musí domyslet.

Františka Vrbenská dokončila pro sborník svou povídku Trůn z říční mlhy. Dozvíte se od ní, jak to dopadne, když Paní sucha vyhraje nad Vládceem nebes všechnu pozemskou vodu. Božský příběh je opravdu neobvyklý a nápaditý. Vrbenská používá bohatý jazyk, včetně neobvyklého výraziva. Začínám opravdu litovat, že se mi do rukou zatím ještě nedostala její trilogie. V současné době dopisuje společně s Leonardem Medkem knihu Stín modrého býka, z které je i jako bonus ukázka v tomto sborníku. K této ukázce se vyjadřovat více nebudu, jedná se pouze o prolog a raději si počkám na knihu celou... ale vypadá to nadějně.

V podstatě si není nač stěžovat. Snad jen na to, že je kniha příliš útlá. Sto devadesát stránek není zrovna mnoho, ale tomu dostatečně odpovídá nízká cena. Sbíрка by mohla mít tak o tři čtyři povídky více, ale pak by se asi zdražila. Tím by pravda hrozilo, že by se kniha neobjevila jako součást materiálů k Parconu. Tato sbírka zvaná Kočas je totiž vydána právě ku příležitosti letošního Parconu. Ač je většina povídek tzv. "zbytkových" (tedy že se neumístily v soutěžích dostatečně vysoko), dopadlo to dobře. Buď má Michael Bronec opravdu ty nejlepší vlohy editora, nebo je velká náhoda, že měl k dispozici zrovna tyto povídky :o). Jen jsem stále přesvědčen, že těch povídek mohlo být více. Vždyť i další povídky by si zasloužily publikovat. Zvláště v Ceně Karla Čapka je v kategorii krátkých povídek opravdu narváno.

Kdybych stejný obrázek Martina Zhoufa neviděl již dříve na plakátech a na lkarii, hodnotil bych kladně i obálku. Jako vždy se i zde ukazuje, že v původních českých textech málokdy najdete pravopisné chyby a překlepy, což se stává hlavně v překladech. V Kočasu jsem si všimnul jen jediného překlepu, a to v doslovu editora.

Ač je obsah sborníku nesourodý, určitě je to dobrá četba na kratší dobu za rozumnou cenu. Takovéto sborníky by mohly vycházet častěji a ne jenom jednou do roka k Parconu. Je to takový trošku slabší bratříček sborníku MLOK Ceny Karla Čapka. Vydavatelství Straky na vrbě je jedno z mála vydavatelství, která se opravdu nebojí vydávat české povídky. Přeji jim z celého srdce, aby se alespoň potřebná část nákladu prodala.

Recenze napsána pro časopis Ramax

Tento článek byl převzat dne 30.3.2007 11:23:51 z Internetového magazínu Fantasy Planet
